

POSTANOWIENIE

Dnia 13 maja 2010 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dariusz Zawistowski (przewodniczący)

SSN Teresa Bielska-Sobkowicz (sprawozdawca)

SSN Jan Górowski

ze skargi J. Ś.

o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym postanowieniem
Sądu Okręgowego w R.

z dnia 25 czerwca 2007 r., sygn. akt IV Ca (...),

w sprawie z wniosku M. G. i S. G.

przy uczestnictwie J. Ś. i J. W.

o rozgraniczenie,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 13 maja 2010 r.,
zażalenia J. Ś.

na postanowienie Sądu Okręgowego w R. z dnia 8 stycznia 2009 r., sygn. akt IV Ca
(...),

oddala zażalenie.

Uzasadnienie

Zaskarżonym postanowieniem z dnia 8 stycznia 2009 Sąd Okręgowy w R. odrzucił skargę J. Ś. o wznowienie postępowania w sprawie z wniosku M. G. i S. G. z udziałem J. Ś. i J. W. o rozgraniczenie zakończonej prawomocnym postanowieniem Sądu Okręgowego w R. z dnia 25 czerwca 2007 r.

Sąd Okręgowy stwierdził, że wnoszący skargę nie wykazał interesu prawnego uprawniającego go do wniesienia skarg oraz że zaskarżone orzeczenie narusza jego konkretne prawa podmiotowe, a także, iż został pozbawiony możliwości działania. Wskazał, że postępowanie, którego wznowienia domaga się skarżący nie dotyczyło działki, której jest on właścicielem, a ponadto skarżący wiedział o toczącym się postępowaniu, odbierał bowiem korespondencję kierowaną w toku postępowania do uczestniczki J. Ś., jego żony.

W zażaleniu skarżący zarzucił naruszenie przez Sąd art. 410 § 1 i art. 524 § 2 k.p.c. i wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie nie jest zasadne.

Zgodnie z art. 524 § 2 zd. 1 k.p.c. zainteresowany, który nie był uczestnikiem postępowania zakończonym prawomocnym postanowieniem orzekającym co do istoty sprawy, może żądać wznowienia postępowania, jeżeli postanowienie to narusza jego prawa. Z uregulowania tego wynika, że osoba wnosząca skargę, która nie brała udziału w postępowaniu, obowiązana jest – niezależnie od uzasadnienia przymiotu zainteresowanego – wykazać, że została pozbawiona możliwości działania oraz wyraźnie określić na czym polegało naruszenie jej prawa (zob. uzasadnienie uchwały SN z dnia 11 września 1991 r., III CZP 79/91, OSNCP 1992, nr 5, poz. 69).

W uchwale z 20 maja 1966 r., III CZP 23/66 (OSNCP 1966, nr 11, poz. 185) Sąd Najwyższy wyjaśnił, że przymiot zainteresowanego w postępowaniu rozgraniczeniowym przed sądem przysługuje temu, kogo przepisy o postępowaniu nieprocesowym określają jako zainteresowanego, a zatem w myśl art. 510 § 1 k.p.c. temu, czyich praw dotyczy wynik postępowania. Interpretacja ta została zaakceptowana i rozwinięta w uchwale z dnia 13 kwietnia 1988 r., III CZP 23/88 (OSNCP 1989, nr 9, poz. 137), w której Sąd Najwyższy stwierdził, że do zainteresowanych w sprawie o rozgraniczenie nieruchomości poza właścicielami lub współwłaścicielami, wieczystymi użytkownikami i posiadaczami samoistnymi, jeżeli domniemanie przemawia za tym, że posiadanie jest zgodne ze stanem prawnym (art. 341 k.c.), należą także osoby, którym przysługują inne prawa rzeczowe do korzystania z gruntu, których realizacja zależna jest od jego rozmiaru. Pogląd ten Sąd Najwyższy w obecnym składzie podziela.

Biorąc pod uwagę powyższe wywody stwierdzić należy, że skarżący powołując się na swoje prawa wynikające z własności działki o numerze [...], której jednak nie dotyczyło postępowanie, którego wznowienia się domaga nie wykazał, że jest osobą

zainteresowaną w rozumieniu art. 524 § 2 zd. 1 k.p.c. W tej sytuacji bezprzedmiotowe stało się rozważanie problemu pozbawienia go możliwości działania.

Osoba wnosząca skargę o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym postanowieniem powinna również w sposób niebudzący wątpliwości wskazać na czym polegało naruszenie jej prawa. Przez prawo w rozumieniu art. 524 § 2 k.p.c. należy rozumieć prawo materialne, a nie uprawnienia o charakterze proceduralnym. Wnoszący skargę o wznowienie postępowania zobowiązany jest zatem wprost wskazać i uzasadnić naruszenie przepisów prawa materialnego (zob. uchwała SN z 18 grudnia 1974 r., III CZP 88/74, OSNCP 1976, nr 1, poz. 4; postanowienie SN z 8 stycznia 2002, I CKN 450/00, niepubl.). W skardze o wznowienie postępowania brak w tym zakresie stanowiska skarżącego. Również z tego powodu wniesiona przez skarżącego skarga podlegała odrzuceniu. Zwalnia to Sąd Najwyższy z obowiązku rozważania problemu kognicji sądu w zakresie, o którym mowa w art. 410 § 1 zd. 1 k.p.c.

Wobec powyższego, na podstawie art. 398¹⁴ w zw. z art. 394¹ § 3 k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.